

[Poulsgaard]

le stemme til de ændringsforslag, der er stillet, og jeg kan meddele, at vi for så vidt angår lovforslag nr. L 115 siger nej til ændringsforslag nr. 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 15 og 16. Vi siger ja til nr. 6, 9, 11, 13, 17 og 18, og så siger vi et stort nej til lovforslaget ved tredje behandling.

Derefter skal vi lige have fat på lovforslag nr. L 116: Produktionsskoler og daghøjskoler, men dér står vi i et dilemma, det vil jeg da meget gerne vedgå. Jeg er enig i, at det er bedre, at de unge mennesker, der går arbejdsledige, kommer ind på en produktionsskole eller daghøjskole. Men det dilemma, jeg taler om, skyldes, at disse daghøjskoler og produktionsskoler jo skal betales af dem, der er i arbejde. Deres skatter bliver høje, for at de andre kan gå og hygge sig. Og jeg siger »gå og hygge sig«, for det er jo ikke sådan, at man virkelig lærer noget på de produktionsskoler. Jo, man producerer nok lidt, men hvis det blev ansat til kostprisen, kunne det simpelt hen ikke sælges.

Man lærer reelt ikke arbejdsmarkedets forhold på disse skoler. Man lærer måske, at man skal stå op af sengen, og at man skal møde. Men der bliver jo ikke stillet krav om, at det arbejde, der skal udføres, bliver udført i et vist tempo, og sådan at det kunne konkurrere.

Derfor er produktionsskole en fuldstændig forkert betegnelse. Det skulle hedde beskæftigelsesprojekt; det havde været mere rimeligt.

Daghøjskoler er steder, hvor mange pensionister og andre går og har det hyggeligt og rart, og det kan man vel ikke have noget imod. Men stadig væk: Ville det ikke være rimeligt, at de, der benytter den slags ting, også betalte kostprisen?

Det synes vi, og derfor må vi nok også sige nej til lovforslag nr. L 116; i hvert fald så siger vi nej til ændringsforslagene nr. 2, 4, 6 og 7. Vi kan stemme ja til ændringsforslag nr. 1, 3 og 8.

Marianne Jelved (RV):

Folkeoplysning er en ganske særlig dansk tradition, hvis betydning langt de fleste partier i dette Folketing har en meget fin forståelse for.

Jeg vil gerne sige tak til forligspartierne og ikke mindst de ordførere, som har været fælles om utrolig mange møder. Tak for god forhandling, for et usædvanlig konstruktivt med- og også et modspil. Jeg tror, at det har meget stor betydning for folkeoplysningen også i fremtiden, at der er så bredt et flertal bag det lovforslag, vi nu behandler.

Kulturministeren er blevet takket af adskillige ordførere, og det fik mig til at tænke på et citat fra en af de gamle radikale kæmper, Ove Rode, som i 1916 i en grundlovstale kom med det citat, som jeg efter hukommelsen vil formulere lige om lidt. Det gjorde han, fordi Det Radikale Venstre havde vedtaget et arbejdsprogram på sit landsmøde og pressen havde delt sig i to lejre, hvoraf den ene lejr havde skældt ud over, at forslaget rakte hånden frem mod Socialdemokratiet, og den anden lejr havde skældt ud over, at det rakte hånden frem mod Venstre. Dengang var de to modpoler i det politiske liv herinde Socialdemokratiet og Venstre. Da sagde Ove Rode: Nogle siger, vi rækker hånden frem mod Socialdemokratiet, andre siger, vi rækker hånden frem mod Venstre. Det er lykkeligvis således, at vi radikale har to hænder at række frem.

Det er, hvad der er sket i denne sag, hvor kulturministeren har været primus motor – det er selvfølgelig en ministers opgave; det må vi forvente af enhver minister, og det er ministrene jo også – men jeg kom altså til at tænke på det netop i denne situation, hvor der ved førstebehandling var nok så markante divergerende opfattelser af forskellige dele af disse to lovforslag.

Hvad angår lokaletilskuddene, vil jeg undlade at kommentere situationen for ikke at skabe større problemer end højst nødvendigt for kulturministeren, der jo skal forhandle denne sag med kommunerne, men blot i al stilfærdighed notere mig bl.a. Socialdemokratiets bemærkninger i den anledning.

Ved førstebehandlingen gjorde jeg en del ud af at tale om de 5 pct., som skulle afsættes til særlig virksomhed, og jeg sagde, at jeg ville kæmpe indædt og sammenbidt og alt muligt for at få forhøjet de 5 pct. til 10 pct. Men jeg skal indrømme, at jeg på et meget tidligt tidspunkt indstillede kampen, fordi jeg fandt, det ikke var tiden at bruge kræfterne på det, for dér ville vi ikke kunne mødes, og derfor er vi altså stadig væk på de 5 pct. Det Radikale Venstre beklager det, men vi må jo se, hvordan situationen udvikler sig, sådan at der på et senere tidspunkt bliver brug for at udvide den ramme.

Jeg sagde også ved førstebehandling, at det var meget afgørende – og nu omtaler jeg altså de spørgsmål, hvor jeg taler om et modspil, hvor jeg har tabt – for Det Radikale Venstre, at